

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jiřího Pally v právní věci navrhovatele: **J. H.**, zast. Mgr. Miroslavem Burgetem, advokátem se sídlem nám. T. G. Masaryka 11, Prostějov, proti odpůrci: **městys Buchlovice**, se sídlem nám. Svobody 800, Buchlovice, zast. JUDr. Jiřím Hanečkem, advokátem, se sídlem Palackého náměstí 796, Ivanovice na Hané, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - Územního plánu obce Buchlovice schváleného usnesením zastupitelstva obce Buchlovice ze dne 29. 6. 2006, č. j. 16/3/2006, o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 4. 2017, č. j. 67 A 1/2017 – 47.

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 4. 2017, č. j. 67 A 1/2017 - 47, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl odpůrce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen *„krajský soud“*), jímž byla zrušena část opatření obecné povahy - Územního plánu odpůrce schváleného usnesením zastupitelstva obce Buchlovice ze dne 29. 6. 2006, č. j. 16/3/2006 - ve znění *„bez možností chovu drobného zvířectva“*, obsažená v bodě 2.2.3. části D regulativu územního rozvoje Plochy bydlení – individuální bydlení čisté (Bc).

[2] Při posouzení věci dospěl krajský soud k závěru, že za předpokladu dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu může dojít k omezení vlastníka nebo jiného nositele

věcných práv k pozemkům či stavbám v území regulovaném územním plánem, nepřesáhne-li zásah spravedlivou míru. Zákaz chovu drobných hospodářských zvířat na území obce představuje podstatný zásah do vlastnického práva, nadto za situace, kdy je chov zvířat již regulován řadou zvláštních zákonů. Odpůrce přistoupil k plošnému zákazu jakéhokoli chovu drobného zvířectva na části svého území (ploše Bc), aniž by jeho územní plán obsahoval podrobné a přesvědčivé (resp. vůbec nějaké) odůvodnění takto přísného regulativu. Uvedená část územního plánu tak dle krajského soudu neobstojí z hlediska přezkoumatelnosti.

[3] Kasační stížnost podal odpůrce (dále jen „*stěžovatel*“) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Konkrétně namítal, že předmětný územní plán byl zpracován plně v souladu s tehdy platnými právními předpisy a schválen byl formou obecně závazné vyhlášky, která nabyla účinnosti dne 15. 7. 2006. Dne 1. 1. 2007 však nabyl účinnosti zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním úřadu (dále jen „*stavební zákon*“), kterým byly obecně závazné vyhlášky tohoto typu prohlášeny za opatření obecné povahy ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“). Krajský soud při svém rozhodování vycházel z nyní platných právních předpisů a ze soudní judikatury na ně navazující, nicméně dřívější právní předpisy doslovné odůvodnění regulativů nepožadovaly, a je tedy nutno jej hledat v koncepci územního plánu jako celku. Podle stěžovatele mají zejména stavby v centru obce charakter městské zástavby, a proto byl zvolen napadený regulativ.

[4] Postupem krajského soudu by bylo možné zrušit nebo změnit i další regulativy stanovené územním plánem podle subjektivních představ jednotlivců, čímž by územní plán ztratil svůj účel a smysl; tímto postupem by mohly být ohroženy i platné územní plány obcí zpracované před 1. 1. 2007. Dané územní plány je tak dle stěžovatele třeba po dobu jejich platnosti posuzovat v kontextu jejich zpracování, tzn. jako právní předpisy obce. Stěžovatel je také přesvědčen, že rozhodnutí krajského soudu je příliš aktivistické a nerespektuje ustálenou judikaturu, dle níž má být soud při přezkumu územních plánů zdrženlivý a není oprávněn stanovit způsob využití určitých ploch. Rozhodnutím krajského soudu bylo navrhovateli přiznáno více práv, než ve skutečnosti má, a naopak stěžovateli bylo odňato právo rozhodovat o svém území. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Navrhovatel se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[6] Nejvyšší správní soud, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu podané v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, byly územní plány vydávány formou obecně závazných vyhlášek. Zákon č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění účinném v době vydání předmětného územního plánu stanovil v § 84 odst. 2 písm. b), že schvalovat územní plán obce a regulační plán a vyhlašovat jejich závazné části obecně závaznou vyhláškou je vyhrazeno zastupitelstvu obce. Přitom ani zákon o obcích, ani „starý“ stavební zákon, ani jeho prováděcí vyhláška č. 135/2001 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci nestanovily požadavek, aby územní plán obce obsahoval odůvodnění.

[9] Napadený územní plán byl schválen usnesením zastupitelstva obce Buchlovice ze dne 29. 6. 2006, č. j. 16/3/2006, a to ve formě obecně závazné vyhlášky obce Buchlovice č. 05/2006 Sb., o vyhlášení závazné části územního plánu obce Buchlovice. Tato vyhláška nabyla účinnosti dne 15. 7. 2006, tedy ještě za účinnosti „starého“ stavebního zákona a související právní úpravy. V souladu s výše uvedeným je tak nesporné, že odůvodnění územního plánu nebylo v době jeho vydání jeho povinnou náležitostí.

[10] V současnosti platný stavební zákon však ve svém § 43 odst. 4 stanovuje, že územní plán se vydává formou opatření obecné povahy podle správního řádu. Základní náležitosti opatření obecné povahy jsou pak uvedeny v § 171 a násl. správního řádu, a patří mezi ně i odůvodnění, které musí obsahově odpovídat náležitostem předepsaným správním řádem, stavebním zákonem a prováděcími předpisy (zejména se jedná o vyhlášku č. 500/2006 Sb.).

[11] Jádrem kasační stížnosti, resp. jedinou stížnostní námitkou tak je, že krajský soud při svém rozhodování nesprávně vycházel z nyní účinných právních předpisů a na ně navazující judikatury.

[12] Při posuzování této stížnostní námitky vyšel rozhodující senát z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu. Podle ní je nutno posuzovat náležitosti územních plánů přijatých za účinnosti „starého“ stavebního zákona podle právního stavu v době jeho vydání, jelikož *„[o]pačný přístup by byl nelogický a vedl by k absurdním důsledkům, protože správní soudy by pak musely rušit opatření obecné povahy, která byť byla vydána v souladu s právními předpisy platnými v době jejich vydání, neodpovídají požadavkům nové právní úpravy.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, č. j. 6 Ao 9/2011 – 55; k dané problematice viz také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73 a ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010 - 185). S citovaným závěrem dosavadní judikatury zdejšího soudu se rozhodující senát plně ztotožňuje a neshledal žádný důvod k tomu, aby se od něj v nyní projednávaném případě odchýlil.

[13] Proces pořizování územního plánu ani procedurální okolnosti, které předcházely jednání zastupitelstva, nebyly v řízení před správními soudy nikterak zpochybňovány. Jediným důvodem, ve kterém krajský soud spatřoval nepřezkoumatelnost a tedy i nezákonnost napadené části územního plánu (resp. výše citovaného regulativu, jenž je její součástí), bylo jeho chybějící odůvodnění; napadený územní plán však měl posuzovat podle právní úpravy účinné v době jeho vydání, která tuto povinnost stěžovateli nestanovila. Krajský soud tak pochybil, když při posuzování zákonnosti napadeného

územního plánu aplikoval „novou“ právní úpravu a územní plán v rozsahu napadeného regulativu proto zrušil. V intencích výše uvedeného tedy zdejšímu soudu nezbývá než konstatovat, že námitka stěžovatele je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek krajského soudu je zatížen vadou nesprávného posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[15] Napadený rozsudek proto zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). V něm je krajský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán výše uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu tak, že zákonnost napadeného územního plánu musí posuzovat podle právního stavu účinného v době jeho vydání. Z tohoto hlediska se poté vypořádá s námitkami uplatněnými v návrhu na zrušení opatření obecné povahy.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 10. dubna 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu